

поле для возможного вымнекувания ств
дуже широкинъ, що та легка можност
доброй поживы чрезъ ижинъ неспинене вы
мнекуванье привнос цілій хмары людей
же зъ роду навыкнихъ жити „зъ другого“
а не зъ працъ власнои, се зовсімъ понятно
скоро свогядимо, що при подобныхъ усло
віяхъ у насъ є Галичинъ въ протягу неспов
на 50 лть (отъ р. 1821—1870) була взро
слана жидовска людность о 150%, а въ про
тягу послѣдніхъ десять лтъ (отъ р. 1870 до
1880) мимо вище згаданихъ обмежень мо
жливості и легкості експлоатація взросла с
19%, тымъ часомъ коли прирость христіан
скої людности дуже наложичний. Але й се
невинне певно, що такій стапъ мусить до
вести до крайнихъ аморальностей, що та
гварь надмѣрино вростаючихъ вымнекувачъ
мусить остаточно статися для народа певы
носиви, особливо для народа, котрий хоче
въ переказахъ дѣдівъ и батьківъ зберѣгти
споминки колишній дучшої долі и волі, та
що наконецъ нарбъ не видачи нѣ зъ откуди
помочи и порады сань мимо волі силою тя
жести горя и безътрадности мусить порива
тися до насильної самооборони. Кто хоче за
то каменіть кидати на непросвѣченій нарбъ,
кто кличе, брати его въ тюрму за ту насильну
самооборону, кто тыкає ему варварствомъ, —
сей новиненъ перве всего спытати себе:
чимъ зараджено сему всѧма призваниому ли
ху, що зробили ти теперъ такъ галасливій ли
бералы и псевдокультурники, щоби порѣшили
„жидовську справу“, щоби звести жидовъ въ
супольности зъ ролю експлоататоровъ на по
ле честної працъ обывательской и щоби
зняти зъ народа сей невиносивий тягарь вы
мнекування и въ его очахъ представити жида
въ іншої ролї, якъ въ ролю експлоатуючихъ
шникарівъ, лихварівъ, арендарівъ, конокра
довъ и т. п.? Ось якій питання повинній попе
реду порѣшити и полагодити галасливій псев
долибералы и псевдокультурники, поки почнуть
даяти непросвѣченій нарбъ за его отчайний
и поневольний поступки.

ДОПИСИ.

Зъ подъ Городка.

(Случай, цѣхавыи для правниковъ и не-правниковъ.) Подъ Городкомъ есть невеличке село Д. Чимъ оно славне? Нѣчимъ! Мае оно свога вѣтва, чи то бѣ начальника, якъ и другой села. Прославившися сей вѣтвь тымъ, шо на перекоръ своимъ рускимъ громадинамъ рѣкъ тому назадъ голосувавъ при выборахъ на мѣсце бл. п. Кшечуновича за польскимъ кандидатомъ. — Але й се нѣчого! Буважъ таке по нашей краинѣ не разъ и не два. На те жь біль и вѣтвь, котрого, хочь и не влюбила за те наша громада, але възвѣстныхъ кругахъ почитають не инакше якъ „рапіе wojcie-paszczewiku“. Отже мабуть замѣрившися надъ мѣру въ той прихильности, почавъ напы вѣтвь по своему

Та идѣмо дальше. Въ икій способъ вытвориць чоловѣкъ ей новыи роды и породы? Отповѣдь на се проста: Такъ само, якъ вытвориць биць вѣтъ такъ званыи расы, чи отмѣны домашнихъ рослинъ и звѣрятъ черезъ умысне и неумысне парование — родовыи (плотскій) доборъ.

Се вѣдома рѣчь, що дѣти по родичахъ, колѣни по колѣниахъ одержаютъ иль спадщинѣ однакову постать; и те такожьзвѣстне, що нема двохъ одиниць, зовсѣмъ рѣвныхъ собѣ; зовсѣгды находять межи ними певній рожницѣ. Коли отже доберемо звѣрята маючі тѣ самі особенности, примѣромъ голубы, въ которыхъ хвостъ находится бѣльше перъ икъ звычайно, то межи ихъ потомствомъ одна часть буде звычайными голубами, друга же буде така хвостата икъ родичѣ, а найдутся межи ними хотьбы лишь въ однѣмъ окнѣ такій, що будуть мали въ хвостахъ бѣльше иѣри, икъ звычайнии голубы и будутъ могли разводити хвостъ, икъ ее чинить павы.

Зъ сего выходитъ, що чоловѣкъ, користаючи зъ наслѣдственности и амъниости, чи тамъ въ сей обстановкѣ, що въ природѣ нема единицъ безъусловно тогожныхъ (однаковыхъ), може чрѣть умъсный доборъ вытворѧти новій роды и породы. Поветає лишень пытанье, чи въ природѣ существуетъ яка причина, котра заступалабы чоловѣка въ доборѣ и була

После Дарвина существует така причина и иоситъ отъ часоиъ выѣтнога англійскаго экономиста Мальтуза имя : борба о существованье (struggle for life), або житѣйске соперництво. Мальтузъ выражаетъ гадку : що людность, необмежена нѣкимъ, измагався борите, чимъ можутъ ровночасно на томъ самомъ обтарѣ

гнадувати изъ громадѣй. Що же тамъ дѣялося и дѣлалъ изъ часть громадѣй, про то никто изъ громадинъ не зналъ. Громада же имѣла право контролѣ. Громадине, хоть где-то жиркували та догадувались, але смирило молчали. Прішлося нашему вѣтвию выбирати новый грунтовый податокъ. Якъ известно, давно и болѣто говорено про то, что новый податокъ грунтовый буде большій отъ давнаго. И спрѣдѣ нашъ пойти казавъ о боято больше платити громадинамъ на новый податокъ грунтовый, якъ дающійше. Заплатили громадине больше якъ 177 ар., але съ часомъ раздумавши, якось не хотѣли бнити мѣры, чтобы се спрѣдѣ якъ такъ нысоко приходилось имѣть платити. Отъ и пошло кѣлько людѣй до податкового инспектора та до старости и почали разг҃ушатися. Тутъ и дѣнились, що всего податку належити 64 ар. 13 кр. и що стѣлько заплатить пойти, а — решта? Решта около 113 ар. не вѣти, где дѣлася. Се трохи вмодо изъ серде изшихъ громадинъ, почали разыгнавати вѣта: икъ? — що? — где? Радъ не радъ призвани, та отказанъ, що еще не звѣѣмъ разрахунався, такъ познѣйше отдастъ, що кому слѣдъ. Ждали громадине — не дѣнились. А тымъ часомъ панъ пойти забенеступає себѣ добро, мовѣбы послѣ другихъ выборокъ. Знаю упомнулись громадине о разрахунокѣ, и заороть надѣраныхъ грошѣй, та изъ лихо — разесердили пана вѣта! „Не маю — и не дамъ!“ отпрыгнувъ сердито. Закурились громадине, вѣшли вновь до старости радъ пытати, та просити, щобы имѣть вѣдано контролю изъ уряду до громады, бо мовили, что знає, що дѣлаетъ и въ части громадской. — „Подайте се все на письмѣ“, сказавъ панъ староста. Ну, звѣетъ на рѣчъ, икъ на письмѣ подавати, такъ треба ю писаря, щобъ все те гарненко написать, а писарь, не менше звѣстна рѣчъ, водою не насытится, а сонцемъ не напечется. Отъ и двохъ, що разумѣйшихъ громадинъ, Ф. и Р. сторгували писаря на 1 ар. за написанье просьбы. Господарь Ф. еще и самъ въ свои кишенїи давъ 40 крейцарѣвъ писареви задатку, бо вже такъ на свѣтѣ завелося, що и писарь безъ задатку пера не замачає. Отъ и написана просьба, вѣшли громадине, прочитали, потакнули и поподписувались, кто письмомъ, кто карлючками-гачками, а по наибольше таки давнимъ звычаемъ — крестомъ свитымъ. Подякувала громада и писареви и своимъ господарямъ Ф-ви и Р-кови та таки не поскупилась: скинулись громадине на спѣльну писанину кто по крейцарю, кто по два, а гдеко ѹ словомъ только сказавъ: спасибогъ. Збрали всѣго 58 кр., доплатили писареви, просьбу отнесли до старства въ Городку и ждутъ въ добре надѣй, коли то вѣдѣ „контроля“. Перенюхавъ нашъ вѣтъ письмо носомъ, — чогось затревожившися, поѣхавъ до Городка слѣдомъ за письмомъ громады. Що тамъ робиць? — Богъ его знає. Тѣлько вернувшись въ Городка якось веселѣйшій, мовѣбы на ярмарку добре покрмаркувати. Зглянулись на себе громадине, посолонѣли, — але въ Богъ надѣя, — ждутъ. Отъ и дѣнились

лись! За жільє честь віднести до старости та господарів Ф. і П.-и. Ну, але якож доказали своє, — думаютъ всѣ. И справа и староста почали розыгнушати про ту просьбу, кто бы писать, кто трошь давати, сколько, на чи руки и т. д. Все — все, рожавали, въ було. Только есъ искъ не подобалось въ старость, почать иже договорити, що они щось ворушатся и т. д., а потомъ оголосинъ имъ такий вырокъ: „попече Ф. и Р. наймалови обирањемъ публичныхъ складокъ (!) бешъ приволени ц. к. намѣстництва, протох улановихъ винными переступстви губерніального разпорядженія въ р. 1835, (послѣ котрого треба вонредного приволени ц. к. Намѣстництва на обирање публичныхъ складокъ) и зауджувши южного въ нихъ на гривну по 2 кр. а. в. и на зворотъ уабирани кроты 58 кр. а. в.“ Яке враженіе зробиль ейъ вырокъ на обохъ господарівъ, а оттакъ на цѣлу громаду, — се легко собѣ представити. Оба господарі, прохолонувши въ вершого враженія, внесли рекурсы до ц. к. Намѣстництва. Весь цѣлый, що теперъ дальше станови и що скаже Намѣстництво. Але доси „контроль“ якъ не було, такъ и нема, громадине ждуть на зворотъ 113 кр. наділченого податку, а вйтъ — вйтутъ дальше и, розумѣєся, радъ — въ себѣ,

Задбай.

(До чого доводить фанатизмъ?) Маю Вамъ донести дрбній на око фактъ. Та погачите, якъ то теперъ у насъ въ мухи виростави болгъ, въ дрбницѣ робится мало що не цѣла революція. Въ маю минувшого року повторило наше мѣсточко ет. Залбазцѣ, погорѣла при томъ и наша церковь. Залбазцѣ надекати до мастиостей гр. Володимира Дѣдушицкого, але двбрскій скарбъ востас підъ управою пономочника и управителя Свежавскаго, а самъ гр. Дѣдушицкій пробунас во Львовѣ, далеко бѣть насть, тожъ и не може внати, що тутъ дѣяся, а именно, що тутъ дѣютъ его „гзадсу“. Послѣ пожару треба було отбудувати церковь и тымъ занявся послѣ уставы конкуренційный комитетъ. Все ишло въ мирѣ, ажъ коли еого року виставлено на церквѣ трираменій кресты, настала спрадѣшна буря. Наші загорѣлій фанатики заразъ провѣтрили тутъ „шиаму“ и почали агитувати въ цѣломъ мѣсточку, ба навѣть и публично передъ лат. костеломъ, противъ трираменнихъ крестовъ, почали отгрожуватись и прозывати Русиновъ всякими не почестными прізвисками. Словомъ, почалась та „вогва“, котрою грозивъ Свежавскій о. Гутковскому, скоро не вдїме въ церкви трираменнихъ крестовъ. Однакожъ агитація жеї народомъ не повелася, бо виставлене тыхъ крестовъ було бажаньемъ именне рускихъ прихожанъ и они мимо всего напору не подалися на замѣреній агитаторами протестъ противъ крестовъ, котрій иже въ одній сторонѣ не суть знаменемъ православія (въ Кіевѣ на Лаврѣ, на Софійскомъ соборѣ, на Андреївской церквѣ и всѣхъ прочихъ церквяхъ стоять однораменій а не трираменій кресты).

такъ и другомъ стороны суть приютъ иль въ
полиційской церкви, иль же доводы иль журналь-
ные агитаторы свою борьбу дальше, а управители
Симоновской пыткались наесть прохожихъ пра-
виль патронату*. Не будьбы единожды, какъ
того злого стояли, коли бъ наий агитаторы
были вынуждены кончи своихъ «правиль»
стровъ. Такъ бодай позаний были они учи-
ти, если будь такъ думе убивши иль ско-
мъ «правиль». Видно единожды, що тутъ не
ходило иль засребѣть о «правиль» и правду та-
кую, але о свое пановицѣ: «по ему быти»,
що ось то ють жиоть користю блокадою
передъ ихъ признаками и шабаками, ючъбы и
такъ двоиглавыми. Откесъ для 25 цвятка
носки 9 и 12 годину иль день насталъ цвяток
пайка фанатичныхъ агитаторовъ, наставля-
худиничного на церковь и той почмъ, тутъ
подпиловувати кресты, посвященій и утверждѣ-
ній на церкви. Така варварска спошали агита-
торовъ и профанація святыни до жиога обу-
рила служачихъ при церкви и они захопили
та галль и иль одинъ духъ маже иль злоб-
ность старыхъ злочѣдъ забгласи изъ жиога
«злобное». Менги народомъ ровнеслики голо-
— люде ратуйте! крестъ си иль церкви злого-
отъ». Знаете, що значать ти слова и може
собѣ подумати, що джалось иль серцикъ народу
или побачись, що справдѣ «злориуть иль цер-
кви крестъ си»* Се прошило кождого до жи-
зного, поднявши галль, крикъ, плачъ, почулен-
зроклоны. На крикъ, галль и погрому людѣ
злить будиничий иль церкви и не дохнуть
свого святотатнаго дѣла. Коло полуночи по-
зритихло, пріишохъ зандармъ, казаки здѣшні-
ми кресть иношій, захвачений на трирів-
номъ и приказавъ людемъ разйтися до дому
и ждати на комисію. — Тымъ однакожъ въ-
доволились наї агитаторы. Они вхопили
ще іншого способу, щобы на своямъ постъ-
вити: розъяรять всякими выгадами и пла-
нетами латинникомъ противъ Русинівъ, ре-
съвіють несовѣстній выдумки и справдѣ доказ-
ли тымъ до страшнаго розъиренія. Доказы-
сего наї послужить, що иль ночи сего жи-
дня, коли подпиловано кресты, началь цвят-
шайка мазурбъ, очевидно подмовленыи че-
резъ агитаторовъ, на церкву и безчестіе
церковну варту та хотѣли си прогнати и ши-
тися до свого дѣла, — але на щастіе си
перемогла, варта церковна удержалась и
мѣщи и церкву уратовано отъ иной про-
фанації.

Се суть голій факта, до которыхъ кождый
може самъ собѣ зробити коментаръ. Єсть и
сумний образъ, до чого доводить загорбліть
и безпамятність польскихъ шовинистовъ. Ма-
ємо надѣю, що бодай гр. Дѣдушицкій, ювет-
ній зъ свои миролюбивости и поваги, схоче
о сколько то буде въ его силахъ, бодай и
гдекотрехъ въ помежи агитарбъ вильнути
и такожъ удѣлiti отповѣдній порученіи сво-
имъ управителямъ.

будутъ мусѣли боротись болѣе межи собою самыми, икъ съ иными дальшими своимъ, котрый привыгаетъ до иныхъ условій житя, менше имъ стаютъ въ дороаѣ. Такъ отже борба о существованіе бувае найсильнѣйша межи одицами одинаковой породы. Знаемо однакожъ, що въ природѣ не ма двохъ существуетъ цѣлкомъ одинаковыхъ, що отже межи ними существуютъ гдѣйки хотиѣ ажъ и дуже незамѣтній рѣжницѣ. А колиѣ тіи рѣжницѣ могли быти пригожіи въ борбѣ за существованіе? Щожъ тогда наступить? Возьмемъ наглядный примѣръ. На островѣ Мадейрѣ бушуютъ сильній вѣтры, котрый тягнутъ въ суши на море и уносятъ съ собою насѣкомцѣвъ, лѣтающихъ по воздуху, черезъ що тіи марно погибаютъ въ водѣ. Отже крыла, котрый въ другихъ частихъ свѣта такъ суть пожиточній для насѣкомцѣвъ, стаются тутъ небезпечными. Щожъ буде съ часомъ наслѣдкомъ сеи обстановы? Очевидно те, що въ помежи новыхъ поколѣнь насѣкомыхъ животинъ, тѣ роды, котрой мають наибольшій крыла и наивысше подносятся въ воздухъ, падуть жертвою урагану и наискорѣше выгинуть. При житю останутся тѣ, котрой маючи наименѣй крыла, не будуть могли высоко поднятати и будуть мусѣли держатись землѣ. Такимъ отже способомъ отбудеся тутъ той самъ процесъ, котрый отбуваеся съ животинами, що дѣстались на годѣвлю чоловѣкови и котрый тойже змѣние, добираючи до размноженія отнесдающій ею цѣльимъ одицѣ. Зайде однако лише та рѣжница, що доббрь буде тутъ, якъ ею называѣ Дарвинъ, природныи, то есть, отбудеся безъ помочи людской, а только подъ плывомъ виѣшнихъ обстановъ и походячи въ нихъ борбы о существованіе, въ наслѣдокъ чого вытворится по-

рода, маючи отпогодиши для сеъе фору тѣла, якъ ви предки. И справдѣ же дамъ чашь ученый Волластонъ, що въ помежа 500 породъ жуковъ живущихъ на Мадерѣ, 20 вадли малыхъ крылья и вѣкъ лѣтати не можи що въ помежа 29 породъ живущихъ исключно на сѣмъ островѣ, далеко що болѣй процентъ бо 23 находится въ такомъ самѣй положенію.

Подобныхъ примѣрѣвъ що крою и въ мѣ. Всѣ они доказываютъ, що природѣ справдѣ существуетъ той добѣръ природный въ що биѣ есть причиною усталости пѣдь шансомъ соперничства сихъ дробныхъ рѣжницъ, котрѣ вѣдно вказуются межи изѣрѣтаций рослинами однои и тои самой породы. Принадлежимо тутъ доконечность ясного выразумѣнаго, именно що природный добѣръ есть причиною повстанія новыхъ существъ. Дарвинизмъ принимаетъ лишь те, що постѣдиють щоденій досвѣды сеъ бѣ то, що существуютъ дробныи рѣжници межи существами въ що породы суть змѣнчивій. Ся змѣнчивіемъ объясняется иѣ найразличнѣйшій способъ, агдекотрѣ въ сихъ змѣнѣ суть користией да певнаго рода животинъ и власне они усталиются черезъ борбу о существованіе и природный добѣръ. Тому то не треба гадати, будто бы сей природный добѣръ бути якою сплою. Есть сеъ только остаточный наслѣдъ впливу на пение существо многихъ природныхъ законовъ быту, законовъ, чи тамъ реѣдѣръ доконечныхъ фактій, якѣ знаемо сегодня до певнаго степени.

Такъ само, якъ въ однои породы иль наслѣдокъ людекого выбору повстаетъ иной показуючий гдeякй родовій рѣжницѣ, такъ самъ въ наслѣдокъ природнаго добору веистаетъ

Огень повсташъ въ серединѣ жеста въ малого жалобного дому. Въ короткій часъ ишо съ огнемъ отъ колокола стоять домбы; згорѣть также дахъ будынокъ судовыхъ. Шкода велика. Много нещастныхъ родиль остало безъ хлѣба и дахи. Причина огню жало бути недѣльство жи-дома.

Испыты конкурсовѣтъ отбудутся въ дни 29 и 30 жл. червня с. р. Священники, котрѣ наимѣютъ поддатись испытамъ, ишо съ рѣшеніемъ приво-зложимъ складати испыты листами съ год. 9 рано 29 жл. червня въ митрополичій консисторіи.

Нова церемонія захороненія въ Миколаївѣ, велі бобрющіго посту.

— Иль Веремышъ: Для б. (18) цвѣтия отографо драматичнѣе товариство руско-народного театру подѣл дирекцію п. И. Баберовича въ користь „Бурсы для дѣвочатъ въ Перемышли“ мольбодрамы „Монахъ“. Половина чистого доходу въ вечера въ сумѣ 40 зл. даруено писаршу буромъ. Выѣдъ Буромъ складати синъ сердечну подаку за ласкави труди дост. драматичнаго театру, ишо такожъ всѣмъ п. Т. членамъ драматичнаго товариства, що брали участіе въ представлениі сего вечера.

Перемышль днія 16 (28) цвѣтия 1882. — Отъ Выѣду Буромъ для дѣвочатъ.

Въ память Маріїни Шашкевичи устроили ученики русской гимназии въ неділю для 18 (30) цвѣтия музикально-декламаторскій вечера въ забудовано гимназіальній. На вечера були присутніи директоръ и всѣ профессоры гимназії. Програма вечера була слѣдующа: 1) Вступне слово М. К.; 2) Шашкевичъ-Вербицій „Ой ви мої співаки“ — хоръ міжаній; 3) Грибетъ: Терпети на сирині Е. Г., А. Н. и М. С.; 4) Вінницій: Вальса на фортепіано, д. Л.; 5) Шашкевичъ: „Побратьи“ С. Ю.; 6) А. Вербицій: „Корона золота“ б. Вахнинія; Гей міжаній Боже! хоръ мужескій; 7) Монюшко: „Козакъ“ скрипка съ форт. А. З.; 8) Думка и шумки, — Оркестра гимназіальній; 9) Плещієвичъ-Вахниній „Незгасай ясні зорї“, слова М. Шашкевича — хоръ міжаній. Програма вечера була виконана дуже удачно. При єдніці вечера директоръ соп. Ильницкій промовивъ до молодежи и въгорячихъ словахъ напомнивъ си до неутомимої праці.

— Урядова „Gazeta Lwowska“ одножа въ галиційскихъ днівникахъ не подала до вѣдомості своихъ читателій — а ей читателямъ, уриваникамъ, найкоріше годилосьбы о тѣмъ знати, — що трибуналъ державний въ Віднії видали передъ двома тижднами вирокъ, що галиць уряды обов'язаніи писати всѣ свои дозволи, рѣшена въ т. д. рускою скорописею, а не польською письмомъ. Не вжели урядова „Gazeta Lwowska“ єще бльше має легковажніи ц. к. трибуналъ державный, анжъ єе показали прочъ польській днівникъ? Не вжели для урядової „Gazetы lw.“ бльше значенія має „Polityczne kofe polskie“ во Львовѣ, о котрої заѣданіяхъ єь незвичайною точністю такъ часто завѣдомляє, анжъ ц. к. трибуналъ державный во Віднії, о котрої рѣшено, такъ дуже важнѣй для всіхъ галиційскихъ властей, вовсімъ промовує?

— Єзуїтско-польска напастъ. Во Львовѣ умеръ мінущого тиждня кс. Кароль Старкевичъ, холмскій емігрантъ. Умеръ кс. Кароль Старкевичъ и поховали его польській кеніондзы; кс. Стояловскій привівъ на похорони келькъ фірмъ селить въ Куликова, щоби галицько-рускій „ladek“ бути на похороні холмского емігранта и вислухавъ на Лычаківському цвинтарі келькъ проповѣдей... На похорони не було анжъ одного руского священика, хочъ єго яко греко-уліата, умершого въ головніймъ шпиталю львівському, починеніи бути поховати священикъ въ рускій парохії св. Петра и Павла. „Dziennik polski“ (ч. 97) першій обрушилісѧ на тобъ фактъ и сказали, що рускій священикъ постушили себѣ гасть, ікъ колиже вже нынѣ були „pod gildami kniata carskiego“, бо — о згро-га! — „nie przyjeđe paieet zwlok do cerkwi!“ И нужъ дальше прозивати руске духовенство „генератами, заргайсами“ и т. д. Але въ „Dziennik-omъ pol.“ стадось такъ, ікъ юхути: „posint pozwka“ — понесла позвка". Редакторъ Sztandar-y polskiego, якъ каже (въ ч. 3 стор. 4) знаючи зъ досвѣду, що „oszolomieni gazetami goralszansumi reporterzy Tymów nadpełniańskich a w szczególnosci „Dziennika pol.““ допускають „parasci, niegodziesci, infamii, ohydne klamstwa i szscia, bezczelosci,“ и т. д. — не схотѣть повѣрити на слово „Dziennik-omъ pol.“ и лично удавись до парохії св. Петра и Павла и бтъ о. Юл. Сембраторовича до вѣдомаєть що іншого, а именно, що „organ eksznotaryjnego handelsa“ (себѣ то „Dziennik pol.“) пустить себѣ „szczegiel patryotycznego obozrenia“, щоби покрыти свою правдину вартостъ. Редакторъ „Sztandar-y“ донідався, що кс. Стояловскій и братъ пок. Старкевичъ такожъ емігрантъ холмскій, котрый єсть латинській сотрудникъ при костелѣ въ Белѣ, не завѣдомили на вѣтъ пароха бтъ св. Петра и Павла о похоронѣ (хочъ того вимагає устава), не постарались на вѣтъ о піднести пароха на картцѣ, безъ котого гробареви не вольно навѣтъ поховати тѣла. Сотрудники парохії св. П. и П. о. Василевскій, таожъ емігрантъ холмскій, хотѣть навѣтъ занятьсь похорономъ, зарядивъ, що потребно въ шпитали, ве кс. Стояловскій написавъ до него, що „похорономъ займеся кто іншій“ именно бтъ самъ. Тѣло пок. Старкевича замѣтъ до церкви сирозавадти, сирозадти до лат. костела „sv. Antoniego“. Ікою причину, дялчого такъ поступило, подас кс. Стояловскій (Dzien. р. ч. 98) тое, що о. Децикевичъ, рускій парохъ Куликова не хотѣть приняти бтъ него грошей на „profizionne“! Ікою колибъ кс. Старкевичъ, належавъ до рускій па-

рохія Куликівської або точъ умера въ Куликівѣ, а не въ Львовѣ, и киль колибъ по кс. Старкевичу киль дзвонки моя по килькъ митрополитъ въ всіхъ галицько-русскихъ церквахъ! Тое — камъ кс. Стояловскій — будо поховати, що тѣло похованикъ перевезено въ шпитали до костела „sv. Antoniego“, а не до парохійної церкви. Що за логікъ! А що кабінкъ ішо, кс. Стояловскій въ „Dzienn. pol.“ чинить замітку рускому духовенству, що оно въ завѣдомленіе о похороні, не прибуло до костела „sv. Antoniego“ одразу півбогданію! — Ось изорець напасти кс. Стояловскаго и галицько-польської праці.

— Иль Веремышъ: Для б. (18) цвѣтия отографо драматичнѣе товариство руско-народного театру подѣл дирекцію п. И. Баберовича въ користь „Бурсы для дѣвочатъ въ Перемышли“ мольбодрамы „Монахъ“. Половина чистого доходу въ вечера въ сумѣ 40 зл. даруено писаршу буромъ. Выѣдъ Буромъ складати синъ сердечну подаку за ласкави труди дост. драматичнаго театру, ишо такожъ всѣмъ п. Т. членамъ драматичнаго товариства, що брали участіе въ представлениі сего вечера.

Перемышль днія 16 (28) цвѣтия 1882. — Отъ Выѣду Буромъ для дѣвочатъ.

— Въ память Маріїни Шашкевичи устроили ученики русской гимназии въ неділю для 18 (30) цвѣтия музикально-декламаторскій вечера въ забудовано гимназіальній. На вечера були присутніи директоръ и всѣ профессоры гимназії. Програма вечера була слѣдующа: 1) Вступне слово М. К.; 2) Шашкевичъ-Вербицій „Ой ви мої співаки“ — хоръ міжаній; 3) Грибетъ: Терпети на сирині Е. Г., А. Н. и М. С.; 4) Вінницій: Вальса на фортепіано, д. Л.; 5) Шашкевичъ: „Побратьи“ С. Ю.; 6) А. Вербицій: „Корона золота“ б. Вахнинія; Гей міжаній Боже! хоръ мужескій; 7) Монюшко: „Козакъ“ скрипка съ форт. А. З.; 8) Думка и шумки, — Оркестра гимназіальній; 9) Плещієвичъ-Вахниній „Незгасай ясні зорї“, слова М. Шашкевича — хоръ міжаній. Програма вечера була виконана дуже удачно. При єдніці вечера директоръ соп. Ильницкій промовивъ до молодежи и въгорячихъ словахъ напомнивъ си до неутомимої праці.

— Урядова „Gazeta Lwowska“ одножа въ галиційскихъ днівникахъ не подала до вѣдомості своихъ читателій — а ей читателямъ, уриваникамъ, найкоріше годилосьбы о тѣмъ знати, — що трибуналъ державний въ Віднії видали передъ двома тижднами вирокъ, що галиць уряды обов'язаніи писати всѣ свои дозволи, рѣшена въ т. д. рускою скорописею, а не польською письмомъ. Не вжели урядова „Gazeta Lwowska“ єще бльше має легковажніи ц. к. трибуналъ державного, анжъ єе показали прочъ польській днівникъ? Не вжели для урядової „Gazetы lw.“ бльше значенія має „Polityczne kofe polskie“ во Львовѣ, о котрої заѣданіяхъ єь незвичайною точністю такъ часто завѣдомляє, анжъ ц. к. трибуналъ державного во Віднії, о котрої рѣшено, такъ дуже важнѣй для всіхъ галиційскихъ властей, вовсімъ промовує?

— Єзуїтско-польска напастъ. Во Львовѣ умеръ мінущого тиждня кс. Кароль Старкевичъ, холмскій емігрантъ. Умеръ кс. Кароль Старкевичъ и поховали его польській кеніондзы; кс. Стояловскій привівъ на похорони келькъ фірмъ селить въ Куликова, щоби галицько-рускій „ladek“ бути на похороні холмского емігранта и вислухавъ на Лычаківському цвинтарі келькъ проповѣдей... На похорони не було анжъ одного руского священика, хочъ єго яко греко-уліата, умершого въ головніймъ шпиталю львівському, починеніи бути поховати священикъ въ рускій парохії св. Петра и Павла. „Dziennik polski“ (ч. 97) першій обрушилісѧ на тобъ фактъ и сказали, що рускій священикъ постушили себѣ гасть, ікъ колиже вже нынѣ були „pod gildami kniata carskiego“, бо — о згро-га! — „nie przyjeđe paieet zwlok do cerkwi!“ И нужъ дальше прозивати руске духовенство „генератами, заргайсами“ и т. д. Але въ „Dziennik-omъ pol.“ стадось такъ, ікъ юхути: „posint pozwka“ — понесла позвка". Редакторъ Sztandar-y polskiego, якъ каже (въ ч. 3 стор. 4) знаючи зъ досвѣду, що „oszolomieni gazetami goralszansumi reporterzy Tymów nadpełniańskich a w szczególnosci „Dziennika pol.““ допускають „parasci, niegodziesci, infamii, ohydne klamstwa i szscia, bezczelosci,“ и т. д. — не схотѣть повѣрити на слово „Dziennik-omъ pol.“ и лично удавись до парохії св. П. и П. о. Василевскій, таожъ емігрантъ холмскій, хотѣть навѣтъ занятьсь похорономъ, зарядивъ, що потребно въ шпитали, ве кс. Стояловскій написавъ до него, що „похорономъ займеся кто іншій“ именно бтъ самъ. Тѣло пок. Старкевича замѣтъ до церкви сирозавадти, сирозадти до лат. костела „sv. Antoniego“. Ікою причину, дялчого такъ поступило, подас кс. Стояловскій (Dzien. р. ч. 98) тое, що о. Децикевичъ, рускій парохъ Куликова не хотѣть приняти бтъ него грошей на „profizionne“! Ікою колибъ кс. Старкевичъ, належавъ до рускій па-

рохія Куликівської або точъ умера въ Куликівѣ, а не въ Львовѣ, и киль колибъ по кс. Старкевичу киль дзвонки моя по килькъ митрополитъ въ всіхъ галицько-русскихъ церквахъ! Тое — камъ кс. Стояловскій — будо поховати, що тѣло похованикъ перевезено въ шпитали до костела „sv. Antoniego“, а не до парохійної церкви. Що за логікъ! А що кабінкъ ішо, кс. Стояловскій въ „Dzienn. pol.“ чинить замітку рускому духовенству, що оно въ завѣдомленіе о похороні, не прибуло до костела „sv. Antoniego“ одразу півбогданію!

— Жертви вільнути въ руку буру въ Торонто К. Лукъсевичъ въ Канадѣ 3 зл., 2) Ред. п. Танчиковскаго 2 зл., 3) а. Иль Веремышъ въ чину 2 зл., 4) а. Иль Веремышъ въ чину 1 зл., 5) а. Иль Веремышъ въ чину 1 зл., 6) а. Грабовицъ въ братства церкви въ Мінніпінії 1 зл., бтъ єстріца 1 зл.

— Жертви вільнути въ руку буру въ Торонто К. Лукъсевичъ въ Канадѣ 3 зл., 2) Ред. п. Танчиковскаго 2 зл., 3) а. Иль Веремышъ въ чину 2 зл., 4) а. Иль Веремышъ въ чину 1 зл., 5) а. Иль Веремышъ въ чину 1 зл., 6) а. Грабовицъ въ братства церкви въ Мінніпінії 1 зл., бтъ єстріца 1 зл.

Курець львівський въ дні 1. ж. жл. 1882

1. Акції за штуку. Жалюзи. Кар. Лінд. по 200 р. 100 — 100 р. 172 — 172 р. 317 — 317 р.

2. Листы заст. за 100 р. Ось крек. галю. по 5% зл. 100 — 100 р. 92 — 92 р. 101 — 101 р. 101 25 — 101 25 р. 101 50 — 101 50 р.

3. Листы довжий за 100 р. Ось крек. галю. 15% зл. 100 50 — 100 50 р. 100 50 — 100 50 р.

4. Обліги за 100 р. Недорогими галю. 5% зл. Ось комукалій Гал. баллу русл. 100 50 — 100 50 р. 100 50 — 100 50 р.

5. Лоси жіта Кракова. Ставровіць

6. Монеты. Дукатъ голландській. 5% зл. 5 54 — 5 54 р. Наполовину. 5% зл. 9 60 — 9 60 р. Північноруській. Рубль російській прѣм'ямъ. 1 52 — 1 52 р. 100 карб. імперії. Серебро. 25 35 — 25 35 р.

70 ПНІВЪ пасѣкі

на продажу!

Пасѣка дуже добре вилведенія въ зиму, сидиться въ самихъ земляхъ. Продается відъ 150 зл. — до церкви въ Конюшкахъ королевскихъ, — родиній мѣсѧцъ о. Кулловскаго. За той щедрій даръ складає комітетъ Вар. о. Кулловскому широ-сердечну подаку.

Оніз комітету рускої церкви въ Конюшкахъ королевскихъ.

70 ПНІВЪ пасѣкі

на продажу!

Пасѣка дуже добре вилведенія въ зиму, сидиться въ самихъ земляхъ. Продается відъ 150 зл. — до церкви въ Конюшкахъ королевскихъ, — родиній мѣсѧцъ о. Кулловскаго. За той щедрій даръ складає комітетъ Вар. о. Кулловскому широ-сердечну подаку.

Достати можна въ адміністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставроопіївської.

Достати можна въ адміністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставроопіївської.

Достати можна въ адміністрації „Дѣла“ або въ книгарн